

SAMTALER OVER kirkekaffen

METODISTKIRKEN
KIRKE MED HJERTE HOVED OG HÆNDER

Anden samtale, en søndag ved kirkekaffen

"Der var engang ..." Sådan begynder mange samtaler: Der var engang, at vores menighed blev stiftet. Hvordan var det nu? Hvorfor blev denne menighed til? Hvordan var de mennesker, som fyldte kirken i de første generationer af vores menigheds liv?

Vores horisont som kristne er ofte knyttet til vores menigheds historie. Vi er præget af de tanker og ideer, som dominerede, da menigheden voksede frem. Forkyndelsen er ofte i stil med den forkyndelse, som flest mennesker i menigheden har været påvirket af. Og sangene, ja sangene er også af en speciel karakter, og ofte er det sangene, som bedst udtrykker, hvilken kristen tro den enkelte har.

Nogle gange kan vi komme dertil, at vi kristendommen står og falder med den menighed, som jeg er en del af. Måske går kristendommens historie tilbage til begyndelsen, med John Wesley, og så naturligvis et stort spring tilbage til Jesus. Men en samhørighed med kristne i andre menigheder og i andre historiske perioder er noget vi ofte skal lære. Tænk, hvis jeg kunne komme dertil, at jeg forstod min kristne tro og min menigheds historie, som en lang og stor tradition, der går i ubrudte og mange tråde tilbage til Jesus og den første kristendom?

Min familie er min rigdom. Min kristne familie er min store rigdom.

Menighedens horisont

Kirken er 2000 år gammel. Hvis vi regner den jødiske synagogegudstjeneste med, så har vi en ubrudt historie på omkring 2500 år. Det er ganske imponerende.

Metodistkirkens nystart af kirke går 300 år tilbage i ubrudt historie. Det er heller ikke dårligt med så lang horisont.

Men når det gælder den enkelte menighed, så er menighedens horisont aldrig længere end de år, som den aktive gudstjenestefejrende menighed har at leve i. En menigheds fremtid kan aldrig betragtes længere end et menneskes livslængde, en generation.

Når kirken har en ubrudt historie på 2500 år, så er det fordi kirken altid har været tradition, altså et fællesskab, som hver gang det mødes, tydeligt viser, at vi modtager noget fra nogen. Vi modtager af Profeterne og Apostlene, som er nogle af de vigtigste personer i kirken. Vi modtager af Wesley og dem, der stiftede den enkelte menighed i den konkrete by. De er jo døde!? Ja, udenfor kirken er de døde. Men inde i kirken er de så absolut levende og aktive med deres ord via de tekster og de prædikener og de vidnesbyrd, som den nulevende menighed husker og fortæller, når menigheden kommer sammen. Disse minder og vidnesbyrd kan den nulevende menighed lægge sine egne vidnesbyrd til.

Når kirken har forstået, at dens fremtid kun er mulig, hvis den ser sig selv som tradition, så opdager kirken også den helt fantastiske erkendelse, at det levende gudstjenesteliv aldrig har været dødt. Der har aldrig været et tidspunkt, hvor der ikke har været aktive kristne mennesker, som har deltaget i et gudstjenesteliv. Når kirken har haft en ubrudt historie i 2500 år betyder det også, at der i 2500 år har været et kontinuerligt gudstjenesteliv uden afbrydelser. Menigheden og gudstjenesten har altid bestået i de 2500 år. Nogle bliver gamle og dør, andre er børn, unge og fremmede, som tilslutter sig, men gudstjenestelivet er ubrudt og samtidig under konstant forandring, fornyelse og reformation. Der har aldrig været et tidspunkt, hvor en menighed eller en kirke er blevet opfundet uden, at de mennesker, som har stiftet en ny kirke eller en ny menighed er blevet kristne og har lært deres kristne tro og praksis igennem en allerede eksisterende menighed. Alle reformatorer og menighedsplantere og folk, som bilder sig selv og andre ind, at de har stiftet en ny menighed eller kirke, har fået deres tro og praksis i en eksisterende menighed, også selvom de forlader menigheden, fordi de synes, at de kan gøre det bedre et andet sted. Det er kirke og gudstjeneste som tradition.

Hvis menigheden og gudstjenesten bliver konsumeret af tro og oplevelser, så har vi den individualisering og privatreligiøsitet, som ikke fostrer den slags kristne, som har øje for tradition, altså formidling og videregivelse af kristen tro og praksis. Tradition i kirken er det samme som evangelisation. Det betyder, at alt, hvad vi gør, inkluderer en eller anden form for formidling af noget til nogen.

I en af Jødedommens mest hellige højtider, som er omgærdet af den største intellektuelle teologi, skal et bestemt element indgå. Det element består i, at et barn skal afbryde den hellige handling med spørgsmålet: Hvorfor gør vi disse mærkelige ting? Herefter skal den person med størst myndighed og ansvar fortælle med egne ord og på en måde, som et barn kan forstå, at vi gør det og det, *fordi*. Og her kommer den religiøse forklaring mellem den mest erfarne og den, der endnu ikke har set og forstået. Det er tradition, som formidling ind i religionens dybeste lag.

Ingen menighed kan se længere ind i fremtiden end de leveår, som den gudstjenestefejrende menighed har.

Enhver menighed og gudstjeneste, som er domineret af konsumering, har kun den fremtid, som ligger i fortiden og de gode minder.

Kun den menighed, som forstår hvad tradition er, har fremtiden foran sig. Ingen menighed, som fejrer gudstjeneste med konsumering for øje har del i fremtiden.

OPLÆG: Hvad snakker vi om, når vi drikker kirkekaffe? Bliver kirkekaffen bedre, hvis vores samtaler lægges oven i kaffen og småkagerne? Måske vil kaffens eftersmag komme i konkurrence med samtalerne efter gudstjenesten. Her er oplæg til samtale ved 6 gudstjenester, enten seks på hinanden følgende gudstjenester, eller den første gudstjeneste i måneden, eller andet interval. Oplæggene kan selvfølgelig også bruges i smågrupper. Der er ingen spørgsmål. Forhåbentligt er oplæggene i sig selv spørgsmål.

Af Jørgen Thaarup, præst og distriktsforestander